

תובב אלקנה רוט בין מכריו, ביקש הלוואה של שש לירות ישראליות.

תעופה

הפוליטיקה היחידה; הכנסות

עיתונאי תל-אביבי שצמצל בראשית השבוע אל מנהל חברת התעופה פיליפין איירליינס בעניין שגרתו נתקל בהסבר בלתי-שיגורתי: המנהל נמצא בחוץ-לארץ, אבל אם הכתובה, במקרה, לשניור חיוס גליגוס, הריהו נמצא בעילום-שם באחד ממלונות העיר.

כשגילו העיתונאי, שתיים לאחר-מכן, את חיוס (ישו) גליגוס במלון שפתיים תל-אביבי לא התנהג איש העסקים הפיליפיני הצעיר (בכך 30), האהוד והאתליטי, שחוס הפנים ובעל העיניים הלוכסניות, כאדם המי בקר בארץ זרה בעילום שם.

גליגוס, הידוע במגילה, בירת הפיליפינים כישו המעופף (על שמו הפרטי ישו, המבוטא בספרות היוונית) הסביר ברורות את שרתי בישראל: תהיה על המצב הכלכלי של המי דינה, לשם מסירת דו"ח למועצת המנהלים בתוספת אפשרות של השתכנות-ארצי בארץ. בין השאר: **יפהפיות** פאל ("פילי") פין איירליינס" הוא קו התעופה האסיאתי היחיד העובר את ישראל. פעמיים בשבוע חונים מטוסיו בלוד, בדרכם למדרית בירת ספרד, מציגים, בין השאר, את דיילותיו היפהפיות של קו הלוכסוס הפיליפיני.

גליגוס, יליד הפיליפינים שהיה מפקד פלוגת גרילה במינדנאו בזמן הכיבוש היפאני, אינו מסתפק בביקור מטוסיו בישראל, סירר בה בהרחבה. סיכומו הראשון של גליגוס: הפתעה ממה שראו עיניו. הוא היה סבור כי ישראל היא מעברת אהלים גדולה אחת ש' תושביה רעבים לחם. מסקנתו של התעופן מהמורה הרחוק: לנחם הפיליפינים חייבים ללמוד יותר על ישראל, בני ישראל — יותר על הפיליפינים ושאר ארצות אסיה.

אך כשנשאל גליגוס לחתת דעתו על המצב הפוליטי בארצות אסיה, לבשו פניו מסכה של חוסר-הבעה. אמר ישו המעופף: "הפיר ליטיקה היחידה המעניינת אותי היא הגדלת הכנסות הפיליפיני איירליינס".

דרכי-אדם

ארוחת תל-אביב, כמו בכל עיר גדולה

בארוחת תל-אביב, כמו בכל עיר גדולה בארץ, בינונית בעולם, נטוטים נודדיות חסרי

לא לעולם ביש-גדא. החצי השני של האגרת המאושרת מס 93543 היה בכיסו של גבר בן 40, אלקנה רוט, ששערות שיבה מתחילות לנצנץ בראשו, הודות לחיים לא קלים ביותר.

כלא משתייך לכת הוותיקים המסודרים, יצא אותו בוקר, דרכו זה 16 שנה, את החור, שהתרגל לקרוא לו בית, השאיר מאי חוריו, בחדר אפור ומחניק, אשה, המה וילד רזה בן שבע. על הפתקה עם מספר האגרת למלוה העממי, שהיתה בכיסו, ושקנה אותה לפני ארבעה חודשים משום "שכולם קנו, וזה מוסרי לעזור למדינה", לא חשב אותו יום, יומיים קודם לכן, כשהיה זקוק באופן דחוף לשש לירות במומו, הרבה לאפשרות למי סור את חצי האגרת, אך לא מצא קונה. בינתיים כבר השיג את שש הלירות, שכח את האגרת, במוחו נתפנה מקום לצרות יותר גדולות. הקיר בחדרו בשכונת בית-ישראל הישנה, בשכונת הלגיון הערבי, התחיל מגלה סימני התמוטטות. הסיכויים לצאת מתנאי דיור אלה, לאגור סכום כסף מספיק לקניית דירה, או שיכון, היו אפסיים. להג' שים חלומות כאלה, צריך לא לעבוד בתיקייה של הדואר, אלא לזכות בגורל. אם אלקנה רוט היה בטוח במשהו, הרי זה היה שהוא ביש-גדא: מעולם לא זכה בשום דבר, לעולם לא יזכה.

בהכנסו למשרד, ברכו את אלקנה פניה החמוצים של חברה לעבודה: מספר אגרתה היה נמוך בשניים ממספר הזוכה ב-30 הא' לפי בידה החזיקה עיתון בוקר, ביכתה את מזלה, שעבר עליה במרחק שני מספרים. כיוון שכל סידרת האגרות נמכרה באותו משרד, החל גם אלקנה מתעניין, חיטט ב' כיסיו, הוציא סוף סוף פתק מקומט. המס' פרים החלו מרקדים לנגד עיניו. הוא ראה ולא האמין. עשרות זוגות העיניים הסקרניות שעזרו בפענוח שני המספרים המפושטים, לא שיכנעו את אלקנה. פה נפלה טעות. לעבר בעלת הפנים החמוצים בגלל קירבתה לעיר, שר, הפליט, כי אם באמת זכה, יתן לה אלף לירות. בעזרתו של מנהל החשבונות שהח' זיק רשימה בדוקה של המספרים הזוכים, הוכנס סוף סוף לראשו: "אדון אלקנה רוט, זכית 15,000 לירות ישראליות פטורות מתשלום מס הכנסה".

לאשתו בבית חסך אלקנה את ההלם שעבר אותו בוקר עליו. בהכנסו הביתה סיפר לה כי זכו באלף לירות, העלה את הסכום מדי

עות אחרונות פרסם בכל זאת, תחילה תר-ספת במכונה הכפלה, אחר-כך מהדורה שנייה. אולם עקב השעה המאוחרת לא הגיע הדבר לידיעת הקהל הרחב, שקיבל את הידיעה הראשונה ממכשיר הרדיו. שמעון סאמט, איש הארץ וסופר קול ישראל, הודרו והצי' ליח להעביר את הידיעה כבר במהדורת הח' לדות של שעה 13.30.

החלטה אחר ראיין. ביום ראשון בבוקר הקריש הארץ מקום נרחב מאד ל' פסקי-דין. אולם קוראים מעמיקים שמו לב שאותו גליון לא הופיע המדור. רק ביום גם ביום השני לא הופיע המדור. הפיע השלישי (הרביעי לזיכוי של קינן) הופיע עוזי שאף יודעי-דבר לא ידעו את בעליו. החל משחק ניהושים שייחסו לכל אחד מכותבי העוזי.

זוכי 30,000 הלירות אלקנה רוט וזוגיה לוי-סופר כל שעה נוספת: אלף לירות

תעלומה היה הסבר פשוט. אריה זיו, בן הפרופסור לילד פילנד ותניך ריגה שכתב את המדור אחרי מאסר עמוס קינן, והצליח במידה ניכרת להכניס את עצמו למיטת סדום של סגנון קודמו, הוא גם חבר ועד עובדי הארץ. בתור שכזה דרש להחזיר את עמוס קינן לעבודה, אחר שנמצא זכאי בדין. הוא סירב בהחלט לכתוב את המדור אלא אם כן יותר עמוס קינן מרצונו החופשי על העבודה.

אולם גיבור המעשה עצמו גילה עדיין את דעתו סופית, דחה את ההחלטה עד ל' ראיין סופי עם גרשון שוקן, עורך הארץ. כן לא הוחלט סופית: אם להגיש תביעות פיצויים נגד חצי תריסר עיתונים שהוציאו עליו דיבה ועלילה, בטענם שהוא אשר הסיל את הפצצה, טענה שהיא, כמוכן, כוזבת.

דרכי-חיים

תוספת לאושר: עושר

גוליה לוי צברית, ילידת ירושלים ופקידה בדואר, עמדה תחת החופה. השעה היתה שש, והאיש שעמד לידה, עמרם סופר, בע' לה מעתה, שבר ברנע זה את הכוס המסור' הית תחת רגלו. של הזוכים בכסף, שנערך בבית הדין של גוליה באהר הרחובות ה' צרים של שכונת מחנה-יהודה הירושלמית, פרצו בעצקת מזל טובו השיגרתיות. השיגרה באיחול לא היתה במקומה, אלא שהמאחלים לא יכלו לדעת זאת, כי שעתים לפני כן בשעה ארבע בדיוק, הוצא בחיפה מתוך תוך-ענק פתק נייר ועליו מספר. היה זה המספר 93543 מהסריה החמישית, ה' אגרת הזוכה במלוה העממי בסכום של 30,000 לירות. בתיקה של גוליה היתה פיסת נייר אחרת ועליה אותו מספר: קבלה על רכישת חצי האגרת של המלוה. הוגג הצעיר יצא מתחת לחופה, לחץ את ידי המאחלים, השתדל להפטר מהם ככל ה' אפשר מהר, בילה את ליל הנשואין ולא ידע שזאו שעתים נמנה לא רק אל המאושרים, כי אם גם אל העשירים.

למחרת נפלה הפצצה לחיק הוגג. אותהה של גוליה חטאה חטא חברתי-אנושי, נכנסה ללא דפיקה בלדת זוג בן-לילה, בישרה ל' בני-הזוג על שניו לזוג במצבם הכלכלי בסך 15,000 לירות. תגובתם הראשונה, ה' תה היחידה האפשרית במצב זה: הבעת אי' במקום עבודתה של גוליה, הוכיחה את צד' קת דבריה של האחות. למחרתיים החלו הצרות הקשורות במול. את היציאה לירח הדבש צריך היה לדחות במעט, למבקרים רבו, ושמתת הנישואין נדחתה קצת לפינה.

(המשך ממעמד 10)

להביע את דעתם בשאלה זו." כספורטאי שהפסיד את המשחק אך שמר על רוח הספורט ההוגן קם התובע והודיע: "בהתחשב עם עברו הצבאי של הנאשם אני מבקש מכבוד השופט להסיל עליו עונש סמלי בלבד".

שוקולד כיום. לחיים ו' מה שארע אחרי זה היתה פרוצדורה פורמלית בלבד: קביעת התפעים שיוחזרו לנאשם ואלה ש' יימסרו לצבא, חתימת פרטיכל של פסקי-דין, "לשחרר את הנאשמים אלא אם יש נגדם ה' אשמות אחרות". אולם באוירה המתוחה מי' חוסר-סבלנות שכח השופט למלא את צעד פורמלי שותף: חתימה על פקודת השחרור. אנשי סופת בתי-הסוהר נאלצו לנסוע אליו כעבור שעתים, לבקש ממנו למלא את החסר.

מיד מתן פסקי-דין הפך אולם בית' המשפט לחדר-קבלה משפחתי מלבב: ידי' דים וקרובים — וסתם זרים — הצטופפו סביב שני המשוחררים, לחצו את ידיהם, גיב' קיבו, תחבו לידיהם חפיסות שוקולד. הם ה' שוטרים שמתפקידם היה ללוות את השניים חזרה לבית-הסוהר נראו שמחים על כי אין להם עוד להקפיד הימצאות. במסעדה המצאת בבניין בית' ה' משפט, נשתיימה הפרשה סופית: מסביב לשולחן קטן הרימי "נפשיות המחנה" וכל מי שרצה להצטרף אליהם כוס לחיבה.

עיתונות

הסופרים ישבו על סיכות

לעיתוני הערב היתה פצצת פנקס מתנה מן השמים. המעשה הוצע בשעה שלא איפ' שרה לעיתוני הבוקר הגבה רצינית. שני עיתוני הערב תחרו ביניהם אותו יום בניפוח המעשה, בגילוי פרטים פיקטיביים על שני האנשים שהם חשבו אותם למבצעיו. כתיצאה מכך עלתה תפוצתם כמעט 50 אחי'.

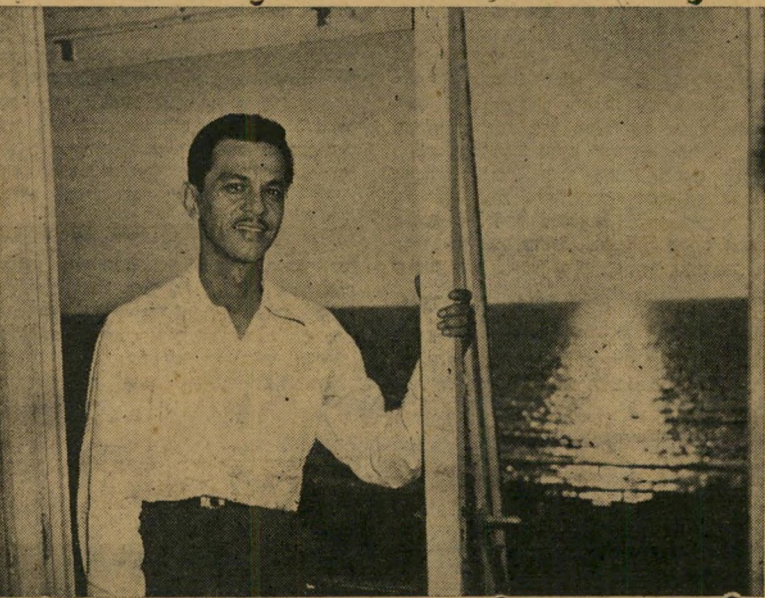
היה זה כאילו רצה השופט צלטנר להת' קם בהם. כי הוא קבע למתן פסקי-דין בדיוק את השעה הרעה ביותר בשבוע מבחינת עיתונאית: ביום הששי בצהריים, אחרי פני' רת עיתוני הערב (המודפסים ביום הששי בשעה מוקדמת יותר). הקהל, שרובות ממנו חיכו בקוצר רוח לידיעה על תוצאות המשפט הסנסציוני ביותר של השנה, יכול היה לק' ביל את הידיעה העיתונאית הראשונה רק כיום בארץ בבוקר.

יום לפני כן ארע משגה לידיעות אחרונ' נוח. הסופר הודיע בטלפון את הידיעה שה' שופט הפסיק את המשפט לכמה דקות כדי לשלוח את הביעה הקטיגוריה להשמיע עדי' יות חדשות. עורך הידיעות כדפוס הכתיר כותרת זו, בפיוזות, בכותרת שהודיעה כי השופט קיבל את הבקשה.

למערב ישאר להעמיד את הקהל על ה' טעות — השופט דחה את הבקשה, לא את המשפט. אולם רבים, שלא קראו את מעריב, נשארו בדעה שהמשפט נדחה.

עה רצה העיתונים להתנע טעות דומה. הסופרים ישבו על סיכות, והתנדדו לסירו' גין בין אולם בית-המשפט והטלפון הציהורי. אחרי המלים הראשונות של השופט כבר ניהו את התוצאה, אך חששו להביא ניהוש זה כידיעה לפני הקורא.

כי קרה שעיתוני הערב לא הביאו את הידיעה. כשקיבלו אותה, בשעה 12.30, היתה להם הבחירה להוציא מהדורה מיוחדת. מי' ריב נמנע מזאת, מתוך שיקול מסחרי. מע' שעות אחר-הצהרים הלשה המכירה. ידי'

"ישו המעופף" חיוס גליגוס, אהוד, אתליטי, שחוס'פנים, מלוכטן-עיניים

גג או מקצוע, ישנים בניים הציבוריים, גיוונים על לחם יבש, מים, שיירי אכל. אחד מאלה היה יצחק גולברובסקי. הוא לקוי בשכלו, אך אינו משוגע במידה שמוסד סקו איזשהו ימצא לנחון לשכנו בבית חולי-ירות. בשבוע שעבר, בעת שהרעב תקפו, עשה מעשה רגיל: חזר על הפתחים, ביקש אחר חתיצה-ירים. בבית רגיל היו מטפלים בו באחת משתי צורות: נועלים בפניו את הדלת או מגישים לו פרוזי מוזן, משלחים אותו לו דרכו. אולם הבית בשרדות רוטשילד המי צילות שעל דלתו התדפק אותו יום, לא היה בית רגיל. בעצם, לא היה הבית, בלבה של תל-אביב, כלל שטח ישראלי; הוא שייך לצירות בריית-המועצות.

שעה בעוד אלף, עד אשר גילה לה בערב את הכל. התוצאה הראשונה שהזכירה הביאה עמה היתה לבית-המרקחת: כדורי ורונאל, להם נזקק אלקנה כדי שיוכל להרדם. וכל בוקר: כאשר הוא מתעורר מלגתו, חוזרת תופעה: אלקנה משוכנע כי חלם. אלקנה מתכוונ ל רופא, ששיחרר אותו מה אידיאה אצל אלקנה שפלה טעות ומספרו לא זכה כלל. דאגות גשמיות יותר הצילו אותו מהסי' בוכים הנפשיים: על-מנת לפדות את האגרת, זקוק אלקנה רוט לעוד שש לירות שהוא חייב אותן בתשלומים. ארבעה ימים לאחר שהפך לבעל 15,000 לירות בתיאוריה, הסי'